

SPREEKRECHT VAN EEN MOEDER

Als eerste wil ik u bedanken voor de gelegenheid om spreekrecht te kunnen uitoefenen. Ik zou willen uitleggen wat de waarde daarvan is en hoeveel pijn het heeft gedaan dat ik dit bij de rechtbank niet mocht, ik voelde mij ontkend als moeder.

Dat ik nu wel spreekrecht heb, maar ook dat dit ook aan anderen wordt toegekend, dat stieffamilie daardoor ook recht van spreken heeft en dat Nicole haar naam daaraan verbonden is het enige lichtpuntje tot nog toe aan deze zaak.

U heeft mij alle zittingen hier gezien en waarom? Omdat Nicole mijn dochter is en in haar laatste momenten zij zo veel verschrikkelijks heeft meegemaakt en moeten verdragen en ze daar helemaal alleen wasen ik er niet voor haar kon zijn. Daarom voelt het dat dit het enige is wat ik wel voor haar kan doen, als zij dat heeft kunnen doorstaan en moeten doorstaan dan moet ik als haar moeder op zijn minst dit kunnen verdragen, voor haar omdat ik haar nooit meer in de steek wil laten.

Ik ga proberen om te vertellen hoe het met mij, mijn gezin; de kinderen en de kleinkinderen gaat en is gegaan en om te vertellen dat Nicole elke dag in ons leven is en elke dag zo gemist wordt en om te vertellen hoe verwoestend het is als je dochter is vermist en vermoord en hoe het is om veel later nog te horen dat ze is verkracht.

Ik weet dat uw Hof moet bepalen of verdachte schuldig is, maar ik ben er wel uit deze man is verantwoordelijk voor de verkrachting en de dood van Nicole.

En met die wetenschap heb ik vele kantjes volgeschreven in voorbereiding voor het spreekrecht, een deel van mij wil deze verdachte de waarheid zeggen, de huid vol schelden; maar ik weet niet hoe.

En tegelijkertijd heb ik bedacht; nee hij gaat het niet horen, hij is het niet waard en ik wil het niet over hem hebben vandaag maar ik wil uw Hof vertellen over Nicole, ik wilde dat het even in al deze dagen over mijn dochter gaat over wat zij voor ons betekent heeft...

Vanaf de dag dat ze vermist was, vanaf het eerste telefoontje dat er iets niet klopte werden er zoveel levens verwoest, zoveel dingen of handelingen die zo normaal waren, worden nooit meer als normaal gezien. Misschien is het woord angst nog het beste om dit alles te beschrijven.

Tot op de dag van vandaag - nu bijna 23 jaar later - leven wij nog zo, denken wij nog zo; je kan je kind nooit niet genoeg beschermen en dat komt door mensen zoals verdachte.

Door verdachte is alle vertrouwen verloren gegaan niks of niemand kan je nog vertrouwen niks wat anderen wel als normaal ervaren is nog normaal voor ons. Mijn gezin is kapot gemaakt door handelingen van verdachte en waarom ?? Heeft verdachte enig idee hoeveel minuten uren dagen maanden jaren er al voorbij zijn en dat we nog steeds niet weten of snappen hoe iemand in staat is om ons Nicole van ons af te pakken?

Na 23 jaar zonder haar, moeten we nu al bijna 4 jaar aanhoren hoe slecht ze was, hoe slecht mijn gezin is, bijna aanhoren dat ze het ongeveer verdiend had om op zo een brute wijze aan haar einde te komen.

Alles in mij komt in opstand...

Want na 18 jaar de meest verschrikkelijke dingen moeten ervaren, zoals vermist, vermoord, gevonden, begraven, opgraven, herbegraven, bange kinderen, geen normaal leven, altijd achterom kijken, steeds valse hoop... gebeurt datgene waar je al die tijd op gewacht hebt, al die tijd op hebt gehoopt.... De politie aan je deur: "We hebben een verdachte!"

Maar dit duurde niet langer dan 1 seconde. Ons leven stond voor de zoveelste keer totaal op zijn kop. Al de scenario's van 18 jaar proberen te overleven spatten uit elkaar. De hoop dat je niet misbruikt was, de hoop dat je snel gestorven was, de hoop dat er snel een einde aan jouw angst kwam, was 1 grote leugen. Nicole, Jij hebt geleden, jij bent misbruikt, jij bent mishandeld, jij hebt verschrikkelijke uren mee gemaakt, jij hebt om ons geroepen voor hulp..... Wij hoorden jou niet.

Ze zou nu 38 jaar zijn, 4 juli weer een verjaardag zonder haar die voorbijgaat met tranen, pijn, staan aan haar graf, en op de plek waar verdachte haar als oud vuil heeft gedumpt, zo moeten wij dankzij hem haar verjaardag "vieren"

In mijn dromen stel ik me voor dat haar verjaardag gevierd wordt met haar, haar man, een paar klein kinderen van haar die aan mijn been hangen en op mijn schoot zitten en die zeggen: "Oma mag ik bij jou slapen?"

Nicole was een kind van 15 met zoveel plannen zoveel streken zoveel verwachtingen van het leven wat ze nog zou gaan beleven, nog mee zou maken, haar leven was eigenlijk net begonnen.

“Hé mam dit jaar haal ik mijn diploma!” Het schooljaar was net begonnen maar door toedoen van verdachte heeft zij het nooit afgemaakt, geen diploma, geen opleiding, geen vakanties met vriendinnen, geen gekozen opleiding waardoor ze die baan zou krijgen die ze wilde...

En voor ons als familie geen trouwdag en voor haar geen eigen huisje, geen kinderen; geen nichtjes of neefjes die verwend kunnen worden door Ome Tommy of tante Debbie.... Hoe krijg ik uitgelegd wat verdachte kapot heeft gemaakt? Ik denk dat nog geen 100 pagina's genoeg zouden zijn.

Ik vraag me nog steeds af wat verdachte bezielde wat was nu de Trigger om haar te vermoorden ? Was dit omdat ik haar geleerd heb om van zich af te bijten?was haar verkrachten niet voldoende of duldde verdachte geen tegenspraak? Is dat wat Nicole gedaan heeft ? Tegen hem ingaan..

Hier wordt gesproken over doodslag omdat moord niet bewezen zou kunnen worden. Ik als moeder vraag mij dan af moord ? Niet bewezen ? Was dit niet met voorbedachten rade? De eerste klap die hij haar gaf was om haar het zwijgen op te leggen... in mijn ogen , bewust haar het zwijgen op te leggen en toen kon hij toch stoppen? Waarom deed hij dat niet? Waarom nog meer klappen?

Zoals gezegd ik heb zoveel geschreven ik zou zoveel willen vertellen ook over wat deze vier jaar rechtsgang met mij gedaan heeft en hoe het was om het vonnis van de rechtbank te horen

Eerst voelde ik mij 2 jaar lang een nummer in de rechtszaal , proformazittingen op de dag dat we Nicole voor het laatst gezien hebben, inhoudelijke zittingen in die weken dat we 20 jaar geleden op een teken van leven zaten te wachten, in die weken dat Nicole gevonden werd, in die weken dat we Nicole hebben begraven en herbegraven. In de meest moeilijke weken van het jaar.

Mij is vaker uitgelegd dat het juridisch allemaal lastig is en moeilijk en tot op een zekere hoogte wil ik dat begrijpen maar dat de rechtbank in het vonnis tegen mij gaat zeggen dat het theoretisch mogelijk is dat mijn dochter twee keer verkracht is en door iemand anders vermoord ????

Ik kan u niet zeggen hoeveel pijn dat heeft gedaan dat is niet te verdragen ik heb nog altijd spijt hoe ik mij toen zelf gedragen in heb de rechtbank maar het ging niet meer dat was echt meer dan teveel....

Maar dan terug naar Nicole ze *was* 15 en ze *is* onze dochter, ze *is* onze zus ze *is* een kleinkind, ze *is* familie, ze *was* een vriendin en een goeie !! Ze had vele vriendinnen die ook nu haar nog missen....en ze zou een kei lieve tante geweest zijn voor haar nichtjes, die weten wie zij is, die ook ons verdriet zien en soms oma komen troosten....

Zij was *en* is ONS Nicole. Vergeet in uw afwegingen ONS Nicole niet.